

δημίαν καὶ τὸν Εἰκονοπώλην—εὐφρεστάτην σάτυραν τῶν φουτουριστῶν ζωγράφων, Πρωταγωνιστεῖ ὁ Βιλ-
λάρ—θανμάσιος ἰδίως ὡς Σαρλώ, ἡ κ. Λόλα Κύρου,
ὁ κ. Πρινέας ὁ ὁποῖος ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιηθῇ δια-
φορετικὰ καὶ δύο Γαλλίδες, ἡ χορεύτρια Θάλεια καὶ
ἡ λίαν εὐσώμος κ. Ντεστρά, ἐμφανιζομένη ὡς κοιμῆ.
Τὸ φινάλε τῆς γ' πράξεως θεαματικώτατον καὶ πολὺ
ἐπιτυχημένον σκηνικῶς.

—Τὸ τελευταῖον ἔργον τὸ ὁποῖον ἔδωκεν ὁ θίασος
τῆς κ. Ἐνκζλ εἶνε ὁ «Μεφιστό», ἐπιθεώρησις ὁπε-
ρέντα τοῦ κ. Δημητράκοπούλου. Μᾶλλον ἐπιθεώρησις,
ἔξυπνη, ὅπως ὅλα τὰ ἔργα τοῦ κ. Δημητράκοπούλου.
Ἡ μουσικὴ, τοῦ κ. Οἰκονομάκου, πολὺ καλὴ.

—Ἡ «Διαβολογυαῖκα», νέα ὁπερέντα παιχθεῖσα
ὑπὸ τοῦ θιάσου Παπαϊωάννου. Ἐξυπνο τὸ λιμπρέττο,
γλυκερὰ ἡ μουσικὴ. Εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅπου παίζεται
ἀκόμη, ἔσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

—Εἰς ἐκτάκτους παραστάσεις ἐδόθησαν δύο πα-

τριωτικὰ ἔργα, ὁ «Γυὸς τοῦ Ψιλορείτη» καὶ «Πόλε-
μος ἡ Εἰρήνη» καὶ ἐν κοινωνικὸν «Τὸ Στίγμα» τοῦ
κ. Θ. Κυπραίου.

—Ἐληξεν ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν θεατρικῶν
ἔργων τῆς τελευταίας διετίας εἰς τὸν Ἰ. Βερῳφειον
διαγωνισμόν. Ὑπεβλήθησαν 19 πολὺπράκτα καὶ 5
μονόπράκτα. Ἡ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ τὸν Ἰανουά-
ριον.

—Ὁ ὑπὸ τῆς «Ἐταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγρα-
φῶν» προκηρυχθεὶς διαγωνισμὸς πρὸς συγγραφὴν
τριπράκτου ἔργου ἀνεβλήθη δι' ἀργότερον, καθ' ὅσον
ἐκ τῶν ὑποβληθέντων τινὰ μὲν δὲν ἐξεπλήρωσαν τοὺς
ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐκρίθησαν ἀνε-
πιτυχή.

—Ὁμᾶς ἐρασιτεχνῶν, εἰς ἣν ἀνήκουν οἱ κ. κ. Τσι-
τσιλιάνος, Καλλιγᾶς καὶ αἱ δεσπ. Δαμασκηνοῦ καὶ
Ζερβοῦ θὰ παῖξῃ προσεχῶς τὴν «Ἀρλεζιάναν» τοῦ
Δωδὲ καὶ τὴν «Ἐνφιντέλ» τοῦ Πόρτο Ρίς.

Ξ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ Ψ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν τῇ Διαρχεῖ Καλλ. Ἐκθέσει ἐπωλήθησαν τὰ
ἐξῆς ἔργα: Τοῦ κ. Α. Γεραλῆ ἡ Νεότης καὶ ἡ Ἐξομο-
λόγησις τοῦ κ. Ἀπ. Γεραλῆ, ἀγορασθέντα ὑπὸ τοῦ κ.
Χρυσοχίδου, «Στ' ἀμπέλι» τοῦ πρώτου ὑπὸ τοῦ κ. Δρο-
σοπούλου, τὸ τοπεῖον Κερκύρας τοῦ κ. Κογεβρίνα καὶ
ὁ «Καταυλισμός» τοῦ κ. Χρηστοφῆ ὑπὸ τοῦ κ. Ἡσαΐα,
τὸ Παλαιὸν Φάληρον τοῦ κ. Δουκίδου ὑπὸ τοῦ κ. Π.
Μακρῆ, δύο τοπεῖα τοῦ κ. Μποκατσιάμπη καὶ τὸ
Φθινόπωρον εἰς τὸν Παρνασσόν τοῦ κ. Φαρεκίδου
ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Καρούσου, ἡ σπουδὴ ὑπαίθρου τοῦ κ.
Γουναροπούλου ὑπὸ τοῦ κ. Χάρτ, ὁ Λυκαβηττός τοῦ
κ. Ἀριστέως ὑπὸ τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Ντεμίντωφ, ἡ
Κλεισμένη πόρτα τοῦ κ. Ροῖλου ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ἐμ-
πρίκου καὶ αἱ Ψαρόπουλες τοῦ κ. Σ. Μηλιώδου.

—Πολυτάλαντος φιλότεχνος εἶχε τὴν ἐμπνευσιν νὰ
στολίσῃ τὸ μέγαρόν του μὲ ἀντίγραφα ἔργων τῆς Ἐθν.
Πινακοθήκης, πρὸς τοῦτο δὲ ἀνέθεσε τὴν ἀντιγραφὴν
εἰς τὸν κ. Γ. Χατζόπουλον ἀντὶ 100,000 δρ. Ἡ ἰδέα
ἐθεωρήθη ἀτυχής, διότι μὲ τὸ ποσὸν αὐτὸ θὰ ἠδύνατο
νὰ καταρτίσῃ καλλίστην πινακοθήκην ἐκ πρωτοτύπων
ἔργων.

—Οἱ καλλιτέχναι κ. κ. Δουκίδης καὶ Γιαναρᾶς
ἐξέθησαν εἰκόνας παριστώσας τὸν ἠθοποιὸν κ. Μα-
δρᾶν ὡς «Μάκβεθ». Ἀμφότεροι ἀπέδειξαν ἄριστα
τὸν χαρακτήρα, ὃν τόσον ἐπιτυχῶς ὑποδύεται ὁ Ἑλ-
λην καλλιτέχνης. Ἐπίσης ὁ κ. Στεργίου ἐφιλοτέχνη-
σε προτομὴν τοῦ κ. Μαδρᾶ εἰς τὸν αὐτὸν ρόλον.

—Ἐμφερίσθη ὁμοφώνως ὡς καθηγητῆς τῆς ἀρχι-
τεκτονικῆς ἐν τῇ Πολυτεχνεῖῳ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ
κ. Κολλινιάτου, ὁ κ. Ἀλ. Νικολοῦδης.

—Ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηναίων ἀπε-
φασίσθη ὅπως στηθῇ ἡ προτομὴ τοῦ μουσουργοῦ Σα-
μάρα, δαπάναις τοῦ Δήμου, εἰς τὸν πρὸ τοῦ Δημοτι-
κοῦ θεάτρου κήπον.

—Κατὰ τὸν Ἀβερῳφειον καλλιτεχνικὸν διαγωνι-
σμόν ἐπέτυχον ὡς ὑπότροφοι εἰς μὲν τὴν ζωγραφικὴν

οἱ κ. κ. Α. Γεραλῆς καὶ Γ. Γουναρόπουλος, εἰς δὲ
τὸν γλυπτικὴν ὁ κ. Ἀντ. Σῶχος.

—Ὁ κ. Ἐπ. Θωμόπουλος δύο νέους ἐφιλοτέχνησε
πίνακας, τὴν «Κόρην τοῦ ἀγροῦ» καὶ τὸ «Φθινόπω-
ρον» διακρινομένους διὰ τὸν θαυμάσιον φωτισμόν, τὸν
πλήρη Ἀττικοῦ ἡλίου. Οἱ πίνακες ἠγοράσθησαν ὑπὸ
τοῦ κ. Σ. Σταυρουλοπούλου. Ἐξέθεσε δὲ ἐν ὥραιοις
«effet de neige» τῆς Ἀκροπόλεως.

—Ἐν Παρισίοις ὁ ἐκεῖ σπουδάζων Ἕλλην γλύπτης
κ. Φωκίων Ροκ ἐξέθηκε μαρμαρίνην προτομὴν τοῦ
κ. Πρωθυπουργοῦ, κριθεῖσαν ἐπαινετικῶς ὑπὸ τῶν
Γάλλων κριτικῶν.

—Ἐνεκρίθη ἡ σύστασις ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ Πρυτά-
νεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου ὡς προέδρου, τῶν
Κοσμητόρων τῶν Σχολῶν ὡς μελῶν καὶ τοῦ Κοσμήτο-
ρος τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς κ. Σ. Μενάρδου ὡς
γραμματέως, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιτρέπεται ἡ συλλογὴ
ἐράνων μεταξὺ τῶν τροφίμων τοῦ Πανεπιστημίου μέ-
χρι τοῦ τέλους τοῦ 1918 πρὸς ἀνέγερσιν ἀνδριάν-
τος τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάν-
νου Καποδίστρια πρὸ τῶν προπυλαίων τοῦ Πανεπι-
στημίου, καὶ πλησίον τοῦ ἀνδριάντος Κοραῆ, δι' αὐτὸ
δὲ καὶ θὰ παρίσταται ὁ Καποδίστριας καθήμενος.
Θ' ἀποκαλυφθῇ τὴν 25 Μαρτίου 1921.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

Ἐν Πύλῳ ἐπανηγυρίσθη ἡ συμπλήρωσις 90 ἐτῶν
ἀπὸ τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου (8 Ὀκτωβρίου).
Ἡ ἱστορικὴ ἐπέτειος ἐωρτάσθη καὶ ἐν Ἀθήναις,
ἐκφωνήσαντος, παρουσίᾳ τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Κυβε-
ρήσεως, τὸν πανηγυρικὸν τοῦ καθηγητοῦ κ. Σωτη-
ριάδου. Ἐν Πύλῳ ἀπεφασίσθη ἡ ἔδρσις τῶν ἀνδρι-
άντων τῶν τριῶν ξένων ναυάρχων.

Πρὸς τούτοις ὁ ἐν Παρισίοις Ἕλλην πρεσβευτῆς
ἐπεμψεν εἰς τὸ Ἐθν. Νομισματικὸν Μουσεῖον μέγα
νόμισματόσημον, ἔργον τοῦ διασώμου Γάλλου σφρα-
γιστογράφου Ντομάρ, ἀγαμνηστικὸν δὲ τοῦ Γάλλου
Ναυάρχου Δερινγύ. Ἐκ τῆς μιᾶς ὄψεως φέρεται ἡ

κεφαλή του Ναυάρχου με την επιγραφήν ἐν Τοῦλ τῷ 1786 καὶ θάνατος ἐν ἔτει 1835. Ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ὄψεως εἰκονίζεται βαίνων ἐπὶ ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τριήρου, γεμάτης στεφάνους. ἡ Ἑλληνικὴ πτερωτὴ Νίκη μετὰ τὴν επιγραφήν Bataille de Navarin 20 Octobre 1827.

— Κατὰ τὰς συνεδριάσεις τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐταιρείας ὁ κ. Γ. Ν. Χατζηδάκης διέλαβε περὶ τοῦ ἐτύμου τῆς λέξεως *ἀράδα*, (=σειρὰ), ἣν συνεσχέτισέ πρὸς τὸ Κυπριακὸν *οὐραδιάρης* (=ὁ ἐν τῇ οὐρᾷ, τῇ σειρᾷ ὢν), ὁ κ. Σίμ. Μενάρδος ὁμίλησε περὶ τοῦ ῥήματος *τραγουδῶ*, τὴν σημερινὴν σημασίαν τοῦ ὁποίου ἐξήγησεν, ἐξετάσας ἱστορικῶς τὴν ἐξέλιξιν τῶν σημασιῶν τῶν ἀρχαίων λέξεων *τραγωδός* καὶ *τραγῶδω* ἀπὸ τῶν ἐρχαίων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Ὁ κ. Π. Κοντογιάννης ὁμίλησε περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Κοραῆ καὶ τῶν ἀπονεμηθεισῶν αὐτῷ τιμῶν ἐν τῇ δούλῃ καὶ ἐλευθερίᾳ Ἑλλάδι. Ὁ κ. Π. Λορεντζάτος, ἀρχισυντάκτης τοῦ Ἱστορ. Λεξικοῦ, ὁμίλησε περὶ τῆς φωνητικῆς καὶ λεξιλογικῆς συγγενείας, ἣτις παραιοῦται μεταξὺ τῶν ἐν τῇ Κάτῃ Ἰταλίᾳ (Μπόβα καὶ Ὀτράντο) διατηρηθέντων Ἑλληνικῶν γλωσσικῶν ἰδιωμάτων ἀφ' ἐνὸς καὶ τῶν γλωσσικῶν ἰδιωμάτων τῆς Κύπρου, Νοτίων Σποράδων, Κρήτης, Πόντου, Θράκης κλπ. ἀφ' ἑτέρου. Ὁ κ. Στ. Δελαγκίς, συντάκτης τοῦ Ἱστορ. Λεξικοῦ, διέλαβε περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς Ἰταλικῆς τραγωδίας τοῦ 15Τ' αἰῶνος ἐπὶ τοῦ Κρητικοῦ δράματος τῆς Ἐρωφίλης.

— Ὁ μακαρίτης Μιχ. Δαμιράλης ἐκληροδότησεν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην ὁλόκληρον τὴν βιβλιοθήκην του, πλουσιωτάτην ἰδίως ὡς πρὸς τὴν Σαϊντιφιερὸν φιλολογίαν.

— Τὸ Βασιλικὸν μετάλλιον τῶν Ἱogramάτων καὶ Τεχνῶν διὰ νόμου μετονομάσθη εἰς «Ἑθνικὸν Ἀριστείων τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν», μετερρυσμύσθη δὲ ὡς ἕξῃς ὁ τρόπος τῆς ἀπονομῆς του :

Τὸ ἀριστεῖον διὰ τὰ λογοτεχνικὰ ἔργα ὁρίζεται ἐτήσιον, καὶ ὅχι ὅπως μέχρι τοῦδε κατὰ διετίαν, καὶ τοῦτο διὰ τὰ ἐνισχυτὴν περισσότερον ἡ ἐθνικὴ λογοτεχνικὴ παραγωγή. Ἐν ἀντιθέσει, ὁρίζονται τριετείς αἱ περίοδοι πρὸς ἀπονομήν τῶν ἀριστείων τῆς μουσικῆς, τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς, διότι, κατὰ τὰς μέχρι τοῦδε γενομένας κρίσεις καὶ τῶν τριῶν τούτων κλάδων τῆς καλλιτεχνίας, οὐδὲν ἔργον ἐκρίθη ἄξιον τοιαύτης ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐξαιρετικῆς τιμῆς. Χωρίζεται τὸ μετάλλιον τῆς ζωγραφικῆς ἀπὸ τῆς γλυπτικῆς, καθόσον, ὅπως ἦτο πρότερον, ἦτο ἐνδεχόμενον, ὁρίζομένου τοῦ ἀριστείου δι' ἀμφότερας τὰς τέχνας συγχρόνως, ν' ἀδικηθῇ τὸ ἕτερον ἐξ ἴσου ἀξίων ἔργων. Ἐφεξῆς δὲ ὁ ὑπουργὸς δύναται ὑπὸ τὴν προεδρείαν του νὰ συγκαλῇ τὴν ὁλομέλειαν τῶν ἐχόντων τὸ ἀριστεῖον ὡς γνωμοδοτικὸν σῶμα ἐπὶ ζητημάτων σχετικῶν πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὰς τέχνας.

— Ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν ἀπεφασίσθη ὁ ἔορτασμός τῆς τριακονταετηρίδος τοῦ ποιητοῦ κ. Γ. Σουρῆ, ἐκλογίσης πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ.κ. Μελά, Χρηστοφῆ καὶ Σακελλαρίου.

— Ὁ Ἑλληνο-γαλλικὸς Σύνδεσμος Ἀθηνῶν ἐτέλεσεν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ἔορτὴν ἐπὶ τῇ 91 ἐπετείῳ τῆς εἰσόδου ἐν αὐτῇ τοῦ Φαβιέρου κοτὰ τὸ 1826. Ὁ κ. Γ. Σωτηριάδης ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικόν, ἀπῆντησε δὲ ὁ διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς κ. Φουζέρ.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν ὁ μυθιστοριογράφος καὶ θεατρικὸς συγγραφεὺς Ἀριστείδης Κυριακός. Ὁ πατήρ του καὶ ὁ πατὴρ του ὑπῆρξαν ἡθοιοὶ καὶ ὁ Ἀρ. Κυριακὸς ἀνῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν, ἣν ἑωρὶς ἐγκατέλειπε διὰ τὰ γίνῃ βοηθὸς συμβολαιογράφου. Ἦρχισε τὸ φιλολογικὸν του στάδιον μετὰ ἐν τεύχῳ ποιητικῆς σόκιν ἀφηγήσεως, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ κατὰ Νικὸν καὶ Κικῆν». Ἐγράψε κατόπιν τὰ θεατρικὰ ἔργα «Τὸ πανηγυρὶ τοῦ χωριοῦ», «Οἱ γάμοι τοῦ Ζουζούκη» καὶ δύο ἄλλα, ἅτινα παρῆλθον ἀπαρατήρητα. Σχετικὴν ἐπιτυχίαν εἶχεν ἡ τριπαρακτὸς κωμῶδις «Τὸ συνοικέσιον τῆς Ἀγλαίας». Ἐν συνεργασίᾳ ἔγραψε μετὰ τοῦ κ. Δεληκατερίνη τὴν κωμῶδιαν «Ἐξω φρενῶν», μετὰ τοῦ κ. Δημητράκοπούλου τὴν «Ἐξώσιν τοῦ Ὀθωνος». Ἡ σκηνοποιοῦσις τῆς Κασσιανῆς* ἦτο ἡ μεγαλειότερα ἐπιτυχία του.

Ἄλλα ἔργα του εἶνε ἡ Μαρία Πενταγιώτισσα, λαϊκὸν δράμα καὶ αἱ ἐπιθεωρήσεις τὰ «Ἐπινίκεια» καὶ «Μουλὲν Ροῦς», ἡ ἐφέτος παυχθεῖσα. Ἀφίνει δὲ δύο ἀνεκδότῳ τραγωδίας : τὸ «Χαῖρε Μαρία», Βυζαντινῆς ὑπόθεσεως καὶ τὸ «Στὴν Πόλιν», ἀναγόμενον εἰς τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας τοῦ Ὀθωνος.

Κυρίως ὁμοῦς ὁ Ἀρ. Κυριακὸς ἐπέτυχεν εἰς τὸ μυθιστόρημα. Ἐξμεταλλεῦθ τὰς ἀναγνωστικὰς τάσεις τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ ἐγένετο δημοφιλὴς.

Ἡ «Κασσιανή» ὑπῆρξεν ἀληθὴς διὰ τὸν Κυριακὸν θριάμβος. Ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν «Χρόνον» καὶ ἐπωλήθη ὡς βιβλίον εἰς χιλιάδας ἀντιτύπων. Τὴν ἐπιτυχίαν αὐτὴν ἠκολούθησε πληθὺς μυθιστορημάτων ἱστορικῶν. Ἐγράψε, κατὰ παραγγελίαν πάντοτε τῶν ἐκδοτῶν, μετὰ καταπληκτικῆς φιλοπονίας. Εἶχεν ἀνεξάντλητον φαντασίαν. Ἰδοὺ μερικοὶ τίτλοι ἔργων του : Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.—Κωνσταντῖνος Παλαιολόγος.—Τὸ Λάβαρον τοῦ 21.—Θεοδόρα.—Μαρία ἡ Πενταγιώτισσα.—Τὰ ἀπόκρυφα τοῦ ποδογύρου.—Οἱ δύο Λύγκοι.—Οἱ Τουρκοφάγοι τοῦ 1912.—Ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία.—Ἡ κατάρα τῆς Μάνγας.—Τὰ Μυστήρια τῶν Ἀθηνῶν κλπ. Καὶ ὁμοῦς μολοντί τὰ ἔργα του εἶχον εὐρύτατην διάδοσιν, αὐτὸς ἀπέθανε πτωχότατος εἰς τὰ νοσοκομεῖον.

— Ἀπέθανεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας ὁ ἰδρυτὴς τῶν «Παναθηναίων» Κίμων Μιχαηλίδης. Ἐκδόσας τῷ 1901 τὰ «Παναθηναία», δὲν ἐφείσθη δαπανᾶν καὶ κόπων ὅπως τὰ καταστήσῃ περιοδικὸν ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Μετὰ περιστῆς φιλοκαλίας τὸ ἐπεμελήθη, οἱ γνωστότεροι δὲ λογογράφοι ἐκόσμησαν τὰς σελίδας του. Πρὸ τριετίας διέκοψε τὴν ἐκδόσιν του, ἀφοῦ ἐξημιώθη ἱκανὰς χιλιάδας δραμῶν. Ὁ ἀποθανὼν συνάδελφος εἶχεν ἐκδώσει πρὸ ἐτῶν τομίδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Σελίδες ἡμερολογίου». Τὸ εἶχε γράψαι νεώτατος ἐν Σμύρῃ, κατόπιν δὲ ἐδημοσίευσεν εἰς ἐφημερίδας καλλιτεχνικὰς κριτικὰς.

— Ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις ὁ γνωστότατος ψυχίατρος καὶ ποιητὴς Ἀντώνιος Μαρουσάκης, ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Εἶχε συγγράψαι ἱκανὰς εἰδικὰς ἐπιστημονικὰς μονογραφίας, ἀναδειχθεὶς βαθὺς μελετητὴς τῶν ψυχικῶν φαινομένων. Πρὸ τιγῶν ἐτῶν ἠσχολήθη καὶ εἰς τὴν ποίησιν, γράψας οἷχους ἐνθουσιώδεις διὰ τὴν Πατρίδα, τὴν ὁποίαν καὶ ἐψάλλεν εἰς τρεῖς συλλογὰς.

— Ἀπέθανεν ὁ ἐρασιτέχνης λόγιος Γεώργιος Βα-

λαβάνης, ἀνεφύς τοῦ τρυφερωτάτου παλαίου ποιη-
τοῦ Δημοσθένους Βαλαβάνη. Ὁ θανὼν ἄλλοτε εἰς
τὰ «Ἐκλεκτὰ μυθιστορήματα» καὶ εἰς τὴν «Ποικί-
λην Στοά» ὑπὸ ψευδώνυμον εἶχε δημοσιεύσει ἐκλε-
κτὰς μεταφράσεις διηγημάτων καὶ τινὰ ἰδικὰ του
κομψὰ λογογραφήματα.

— Διαλέξεις κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐγένοντο ὑπὸ
τοῦ κ. Μ. Ροδά Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὰς ἐπιχειρήσεις τῶν
Δαρδανελλίων, Σερβίας καὶ Δυτικῆς Μακεδονίας, ὑπὸ
τοῦ κ. Γ. Σωτηριάδου ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Μακεδονι-
κοῦ μετώπου, ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ὁρφανίδου ἀφηγηθέντος
ἀναμνήσεις ἐκ τῶν δύο ἐνδόξων πολέμων, ὑπὸ τοῦ κ.
Ἄλ. Ζώτου περὶ τῆς δίκης τῆς Φρύνης καὶ τοῦ λόγου
τοῦ Ὑπερείδου, συνηγορήσαντος ὑπὲρ αὐτῆς.

— Αἱ διαλέξεις τοῦ «Παρνασσοῦ» ἐφέτος θ' ἀρχί-
σουν τὸν Ἰανουάριον. Ἡ ἐφετεινὴ σειρά θὰ περι-
λαμβάνῃ τοὺς δραματικούς συγγραφεῖς, ἡ πρώτη δὲ
διάλεξις θὰ ἀφορᾷ τὸν Σπυρ. Ζαμπέλιον.

— Ἐν τῇ τριήμετρί τῶν [Νομικῶν] Ἐπιστημῶν τοῦ
«Παρνασσοῦ» ὁ κ. Α. Ἀνδρεάδης ἀνέγνωσε μελέτην
του περὶ τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ πλούτου τῆς Κων-
σταντινουπόλεως κατὰ τοὺς Μέσους χρόνους.

— Ἐρχισαν αἱ διαλέξεις τῶν λογίων διὰ τὰς μα-
θηταίους τῆς Ἀνωτέρας γυναικείας ἐκπαιδεύσεως τοῦ
Λυκείου Κωνσταντινίδου. Πρῶτος ὁμίλησεν ὁ κ. Δ.
Γρ. Καμπούρογλου διὰ τὰς παλαιὰς Ἀθήνας, ἀπο-
καλύψας ἱκανὰ ἄγνωστα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς πρω-
τευούσης. Ὁ κ. Κωστής Παλαμᾶς ἐπραγματεύθη τὸ
θέμα: Πῶς τραγουδοῦμε τὸ θάνατον τῆς Κόρης καὶ
ὁ κ. Γρ. Ξενοπούλος ὁμίλησεν διὰ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ
Ἑλληνικοῦ θεάτρου καὶ ἰδιαιτέρως διὰ τὸ ἔργον τοῦ
Χρηστομάνου.

— Εἰς τὰ «Διονύσια» ἤρξατο σειρά διαλέξεων θεα-
τρικών, αἵτινες πέρουσιν εἶχον διακοπῇ. Ὁ κ. Βελ-
λιανίτης ἀφηγήθη τὴν ἱστορίαν τῶν πρώτων Ἑλλη-
νικῶν θεάτρων ἀπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως μέχρι τῆς
ἐκθροنیσεως τοῦ Ὀθωνος, μνησθεὶς καὶ ἀρκετῶν γνω-
στῶν εὐθύμων ἀνεκδότων.

Τὴν ἐπομένην Τρίτην ὁ κ. Ι. Πολέμης ἀπήγγειλε
νέα ποιήματά του καὶ ἐπαίχθη ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς
κυρίας Κυβέλης ἡ πρὸ ἐξαετίας γραφεῖσα μονόπρα-
κτος ἔμμετρος κωμῶδια του «Φρύνη», ἡ ὁποία
ὅμως δὲν εἶχε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς «Γυναίκας».

Ἡ τρίτη φιλολογικὴ προσεπεριεῖς τῶν «Διονυσίων»
ἀφιερῶθη εἰς τὴν μνήμην τοῦ ποιητοῦ Μαβίλη, ἐπὶ
τῇ ἐπετείῳ τοῦ ἡρωικοῦ θανάτου του. Τὴν τέλεσιν
τοῦ φιλολογικοῦ τούτου μνημοσύνου ἐπεμελήθη ὁ
Ἐκπαιδευτικὸς Ὁμιλος. Ὁ φίλος τοῦ Μαβίλη κ.
Παπαγιάννης ἐσκιαγράφησεν αὐτὸν ὡς ποιητὴν, ὡς
πολεμιστὴν καὶ ὡς πολιτευτὴν, ἡ κ. Θεωνὴ Δρακοπού-
λου ἀπήγγειλε, μὲ πολὺν λυρισμόν, τὸν «Ἀνεμόμυλον»
καὶ τὴν «Ἀθήνην», ἡ κ. Κυβέλη μὲ ἔξαρσιν ἕνα ὕμνον
τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἕνα ἄλλο πατριωτι-
κὸν ὁ κ. Παπαγεωργίου. Τὸ Κονιέντετο ἔπαιξε τὴν
ἐκ τῆς «Ἀθήνης» ἐμπνευσθεῖσαν σύνθεσιν τοῦ κ. Κα-
λομοίρη, συνοδεύσαν τὸ ἄσμα τῆς κ. Φωκά.

— Ὁ ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας ἐν τῇ
Πανεπιστημίῳ κ. Κ. Ράδος ἐποίησατο ἑναρξιν τῶν
παραδόσεών του δι' ἐναρκηρίου λόγου, θέμα ἔχον-
τος τὸ ἔργον καὶ τὰς τάσεις τῆς συγχρόνου Ἱστορι-
κῆς σχολῆς, ὅπερ ἠρεύνησεν μετὰ τῆς διακρινούσης
αὐτὸν εὐσυνειδησίας.

ΞΕΝΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡτοκτόνησεν ὁ Ἀγγλὸς θεατρικὸς συγγραφεὺς
Hmbert Davies, ἐξαφανισθεὶς ὑπὸ συνθήκας ὄλω-
ς μυστηριώδεις ἐν ἡλικίᾳ 41 ἐτῶν.

Κατ' ἀρχάς τοῦ σταδίου τοῦ Ὀττόβις εἰργάσθη ὡς
δημοσιογράφος εἰς Ἀμερικὴν, γράφων συγχρόνως
φάρσους-ὀπερέτες διὰ τὰ θέατρα τοῦ Ἀγ. Φραγκί-
σκου. Τῷ 1902 ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ τῷ 1903
εἶχε τὴν πρώτην ἐπιτυχίαν ὡς κωμωδιογράφος. Ἐ-
γραψε πολλὰ ἐλαφρὰ ἔργα εἰς τὰ ὁποῖα ἔδιδε χαρὰ
κτηριστικούς τύπους εὐχαρίστους εἰς τὸ κοινόν. Αἱ
τελευταῖαι τοῦ ὅμως κωμῶδιαί ἔδειξαν μίαν νέαν τά-
σιν, νὰ βλέπῃ τὴν ζωὴν μὲ σκοτεινότερα χρώματα.
Δὲν ἦσαν πλέον πλήρεις πνεύματος, ὡς ἄλλοτε.

Ἀμα τῇ ἐνάρξει τοῦ πολέμου κατετάχθη εἰς τὸν
στρατὸν καὶ μετέβη εἰς Παρισίους. Ἀσθενήσας ἐνο-
σηλεύθη ἐπὶ πολλοὺς μῆνας εἰς Παρισίον ἰοσοκο-
μεῖον. Ἐξελθὼν ἐπανήλθεν εἰς Ἀγγλίαν. Ἐνα πρῶτ
τοῦ Αὐγούστου ἐξῆλθεν εἰς περίπατον εἰς τὰς ἀπο-
κρήμινους ὄχθας τῆς Ὑορκσάιρ καὶ δὲν ἐπνηλθε
πλέον. Καθ' ὅμοιον μυστηριώδη τρόπον ἐξηφανίσθη
πρὸ ἐτῶν καὶ ὁ συμπατριώτης του ποιητῆς Δάβιζον.

— Ἀπέθανεν ἐν τῇ ἡμερίᾳ τοῦ μοναστηρίου εἰς
τῶν μετριοφρονεστέρων σοφῶν τῆς Ἰταλίας, ὁ πα-
τήρ Odorisio Piscicelli. Ἐκ τῶν ἔργων του γνωστό-
τερα εἶνε τὰ ἐξῆς. *Paleografia Artistica di Monte
Cassino* (1877). *Miniature nei codici cassinesi* (1887).
— *Les Saggi di scrittura notarile les Pitture cri-
stiane del IX secolo della Badia di S. Vincenzo de-
Vulturno* (1896).

— Ὁ Ζάν Ἀζαμπιέρ ἐξελέγη μέλος τῆς Ἀκα-
δημίας Γκονγκούρ ἐπιλαχόντων τῶν Κουρτελιν καὶ
Ραουλ Πονσέν.

— Τὸ βραβεῖον Νόμπελ τῆς φιλολογίας διὰ τὸ ἔτος
1917 ἀπενεμήθη ἀπὸ κοινοῦ εἰς τοὺς Δανούς συγγρα-
φεῖς Carl Gjellerugs καὶ Henrik Pontoppidan.

— Τὴν 27 Ὀκτωβρίου ἤνοιξεν εἰς τὴν Ζυρίχην
καλλιτεχνικὴ ἐκθεσις τῶν ἐν Ἑλβετίᾳ Γάλλων ζω-
γράφων μὲ ἔργα τῆς Γαλλικῆς τέχνης τοῦ 19^{ου} καὶ τοῦ
Κ' αἰῶνος.

— Ἐφογενεὺς ὑπηρετῶν ὡς δεκανεὺς ὁ Francis
Ledwidge, ποιητῆς χωρικός τῆς Menth ἐν Ἰρλανδίᾳ.
Ἐγραφε στίχους ἀπὸ ἡλικίας 5 ἐτῶν, βοηθῶν ἅμα
τὸν πατέρα του εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γαιῶν.

— Τὰ Εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα πλουτίζονται μὲ ἔργα
Γαλλικά. Ἡ Ἐθν. Πινακοθήκη τοῦ Λονδίνου ἀπέ-
κτησε πολλοὺς πίνακας μεγάλης ἀξίας Γάλλων ζω-
γράφων: τοῦ Μανέ, Ρενουάρ, Δεγκᾶς, Μονέ, Πουβίς
γτὲ Σαβάν, Ἰγγκρές. Τὸ Μουσεῖον τῆς Κοπεγχάγης
τὸν πίνακα τοῦ Μανέ τοῦ πίνοντος ἀνέντι ἀντὶ ση-
μαντικοῦ ποσοῦ. Τὸ Μουσεῖον Ἀμστερδάμης ἔργα τοῦ
Ρενουάρ καὶ τοῦ Πισάρρο.

— Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν ἐν Ρωσσίᾳ κατεστράφη ἡ
περίφημος ἐν Μόσχᾳ καλλιτεχνικὴ συλλογὴ Μορο-
σόφ, ἀποτελουμένη ἐξ ἔργων τῆς συγχρόνου Γαλλι-
κῆς τέχνης.

— Ἀπέθανεν ἐ Παρισίοις ἐν ἡλικίᾳ 34 ἐτῶν ὁ
Henry Rigal, ποιητῆς, μυθιστοριογράφος καὶ δημο-
σιογράφος, γνωστός διὰ μίαν συνέντευξιν του μὲ
τὸν... Θεόν.

— Ἀπέθανεν ἐν Νέα Ὑόρκῃ ὁ Αὐστριακὸς ζω-
γράφος Ραφαήλ Kirchnag γνωστότατος ὡς σχεδια-
γράφος, ἐν ἡλικίᾳ 45 ἐτῶν. Ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰρ-
γασθὲν ἐν Γαλλίᾳ πρὸ τοῦ πολέμου.

—'Εφ' ενός τῶν βωμῶν τοῦ μητροπολιτικοῦ ναοῦ τοῦ Δοβάνο, ὅστις κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, ἵππησεν ἀγάλμα τῆς ἁγίας Ἀγνῆς ἐκ μαρμάρου τῆς Σεραβέσσας—ἐμνευσμένον ἔργον τοῦ γλύπτου Τον-ρέλλο Σιντόνι. Ὁ πάπυς Πιῶς Χ κατὰ τὸ 1907, ἐδέ-χθη εἰς ἀκρόασιν τὸν ἐν λόγῳ καλλιτέλνῃν παρὰ τοῦ ὁποίου ἐζήτησε μικρὸν ἀντίγραφον μαρμάρινον τοῦ ἀγάλματος, σωζόμενον σήμερον ἐν τῷ Βιτικανῷ, ὡς ἀντάλλαγμα δὲ τοῦ ἔδωκε τὴν φωτογραφίαν του μὲ ἰδιόγραφον ἀφιέρωσιν. Ἡ Βασίλισσα Μαργαρίτα ἀπέκτισε ἐπίσης διὰ τὸ ἀνάκτορόν της ἕτερον ἀντί-γραφον ἐν μικρογραφίᾳ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου προσέφερεν εἰς τὸν Σιντόνι μεγαλοπρεπέστατον κόσμημα. Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ σύγχρονον ἀριστουργημα τῆς Ἰταλίας κατεστράφη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν.

ΜΟΥΣΙΚΗ

Ἡ «Ἐγώσις τῶν Συντακτῶν τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων» ἔδωσε συναυλίαν, τῆς ὁποίας μετέσχον ἀνεγνωρισμένης ἀξίας καλλιτέχναι. Ἡ κ. Βελουδίου (πιάνο) ἔπαιξε τρία σύντομα Préludes, καὶ μὲ πολλὴν αἰσθηματικότητα τὴν Nocturne τοῦ Σοπὲν καὶ ἐν Capriccio τοῦ Bobtkiewitz εἰς τὸ ὁποῖον ἔδει-ξεν ἐξαιρετικὴν δεξιότητάν. Ἡ δεσποινὶς Καίσαρη ἐτραγούδησε μὲ τὴν δροσερὰν καὶ ἔντονον φωνήν της πολὺ καλὰ τὴν Μαργαρίταν, στὸ ροδάκι τοῦ Σοῦμπερ μὲ πολλὴν ἔκφρασιν τὸ τραγούδι τοῦ ἀειμνήστου Σα-μάρα «Μάνα καὶ γυνὴς» καὶ μονωδίαν ἐκ τῆς Καρ-βαλερίας Ρουσσικάν. Ἡ δεσποινὶς Κοῦλα Ζερβου ἀπήγγειλε μὲ καταφανὴ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἐν Πα-ρισίοις τελευταίας διαμονῆς της τὸν μῦθον τοῦ Λα-φονταίν *La leutière*, ὡς τελεία Γαλλίς εἰς τὴν ἀ-παγγελίαν καὶ τὴν ἔκφρασιν. Ἀπ' ἐναντίας ἀπ ου-στάτη ἦτο εἰς τὸν «Ὀρθρον τῶν Ψυχῶν» τοῦ κ. Γρυ-πάρη καὶ εἰς ἐν ἐξάστιχον ἀπὸ τὰ «Συντρίμματα» τοῦ κ. Μαλακάση.

Ὁ κ. Κιμ. Τριανταφύλλου ἐτραγούδησε «Βέρθε-ρον», ἐξωντάνευσε δὲ μὲ τὴν μουσικὴν ἀπαγγελίαν μᾶλλον ἢ τραγοῦδι τὴν «Ἐξομολόγησιν» τοῦ Σαμάρα. Ἐκτὸς προγράμματος μᾶς ἐβρυσκάλισε μὲ τὸ δημο-τικώτατον «Ἐρινάκι μου». Ὁ κ. Λυκούδης τέλος ἐξετέλεσε, μὲ ὑπερβολικὰς ὁμως κινήσεις, τὴν Grave τοῦ Friedemann-Bach καὶ ἀκόμη καλλιτέρετον τὴν δυσκολωτάτην Habanaise τοῦ Saint-Saens.

— Ὁ κ. Κιμ. Τριανταφύλλου διωργάνωσε συναυ-λίαν ὑπὲρ τῶν χρηρῶν καὶ ὀρφανῶν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων Παρισινῶν μουσικῶν, δοθεῖσαν εἰς τὸ Δη-μοτικὸν θέατρον, ἐνώπιον ἐκλεκτοτάτου καὶ πολυ-πληθοῦς ἀκροατηρίου, μὲ συνθέσεις Γάλλων μουσουρ-γῶν. Ἡ μουσικὴ τῆς Γαλλικῆς ναυαρχίδος ἐπαίανισε θοορία, ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐτραγούδησε μὲ πολλὴν τέχνην μονωδίας ἐκ τῆς «Ἠρωδιάδος», τῆς «Κάρμεν» τοῦ «Βασιλέως τοῦ Ὑς» καὶ δύο εὔμορφα σύντομα τραγούδια: D'une prison, τοῦ Χάν καὶ «Mandoline» τοῦ Ντεμπυσσύ. Ὁ κ. Σ. Φαραντᾶτος ἔπαιξε μὲ μεγάλ-ην λεπτότητα τὸ «En rêvant» καὶ τὸ «Après l'Été» τοῦ Schmidt καὶ μὲ πολλὴν εὐστροφίαν τὸ «Presen-tation à la Cour» τοῦ Ritter. Ἡ δεσποινὶς Ἀλεξ. Κοτζιά μὲ τὴν ἀσθενὴ ἀλλὰ συμπαθητικὴν φωνήν της ἐτραγούδησε τὸ «Ici-bas» τοῦ Φωρὲ καὶ τὴν «Βι-βαντιέραν» τοῦ Γκοντάρ. Ὁ κ. Τριανταφύλλου ἐρρι-ψοκινδύνευσε καὶ μίαν καινοτομίαν, ἀφηγηθεὶς τα-ξιδιωτικὰς ἀναμνήσεις του, κατόπιν τῶν ὁποίων ἔ-

ψαλε τὸν Ὑμνον εἰς τὴν Γαλλίαν τοῦ Οὐγκώ, κατὰ μελοποίησιν τοῦ Büsser. Ἡ δεσποινὶς Ε. Δαμασκην-οῦ ἀπήγγειλε μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν τὸ ποίημα τοῦ Ριβουάρ «Mères de Héros», ἐν τέλει δύο δ' ἐξετε-λέσθησαν τὸ Κοנסέρτο εἰς do majeur τοῦ Pierne εἰς δύο πιάνο ὑπὸ τῶν κ. κ. Φαραντᾶτου καὶ Μητροπού-λου, καὶ ἡ μεγάλη μονωδία τοῦ «Σιδ» ὑπὸ τῆς δεσ-ποινίδος Κοτζιά καὶ τοῦ κ. Τριανταφύλλου. Ἡ ἐπι-τυχία τῆς ὁλης συναυλίας ἦτο ἐξαιρετικὴ.

— Ὁ νεαρὸς βαρύτονος κ. Γ. Βλαστάρης ὁ ὁποῖος πέρυσιν τὸ πρῶτον ἐνεφανίσθη, ἔδωσε καὶ ἐφέτος συν-αυλίαν. Καλλιτέρετος ἦδη, ἀλλ' ἡ φωνή, ἡ ὁποία ἔχει χαρίσματα, δὲν ἐξοικειώθη ἀκόμη μὲ τὰς τεχνικὰς ἀ-παιτήσεις.

Τὸ πρόγραμμα ἀρκετὰ ποικίλον, ἐξετέλεσε σχεδὸν ὁλόκληρον μόνοις. Ἐτραγούδησε Παλιότσους, Benvenuto Cellini τοῦ Diaz, τὸ *Eri tu* τοῦ Χοροῦ μετημφιε-σμένων, ἀλλὰ πολὺ ἐπιτυχεστέρον τοὺς «Δύο Γρενα-διέρους» τοῦ Σιούμαν, οὓς καὶ ἀναγκάσθη νὰ ἐπανα-λάβῃ. Ἡ κ. Ρεβέκκα ἐτραγούδησε πολὺ καλὰ τὸ ὠ-ραῖον ᾄσμα τοῦ Ὀλμές *L'heure de rouprgre* καὶ ἐν συντομώτατον ἀλλὰ χαριέστατον τραγουδάκι τοῦ Λαμ-πλὲτ συντεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἐξῆς τετραστίχου :

La vie ? Un peu d'amour
un peu d'haine. Et puis? Bonjour.
La vie ? Un peu d'espoir
un peu de rêve. Et puis? Bon soir.

Ἦρесе πολὺ καὶ ἐπανεληφθη.

Ἐν δυοδίᾳ ὁ κ. Βλαστάρας καὶ ἡ κ. Ρεβέκκα ἐτρα-γούδησαν μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἐν ντοιέττο ἀπὸ τὴν Φαβορίταν καὶ ἐν ἀπὸ τὴν Περούτζ. Ἡ συναυλία ἐτε-λείωσε μὲ τρία ἑλληνικὰ τραγούδια, τὸ «Ἐλ' ἀγάπη μου, τοῦ κ. Χατζηαποστόλου, τὸ «Ἐσένα ποὺ σ' ἀγά-πησα» τοῦ κ. Ξανθοπούλου καὶ τὸν «Γέρω Λήμον» τοῦ Καρρέρη, τα ὁποῖα ὁμως ἐτραγούδησε ὁ κ. Βλα-στάρης μετ' ὀλιγωτέρας ἐπιτυχίας.

— Δύο ἐκλεκτὰ τάλαντα, ὁ κ. Μπουστιντοῦ καὶ ἡ δεσποινὶς Πανᾶ εἰς δύο συναυλίας μουσικῆς δωμα-τίου ἐξετέλεσαν σονάτας μὲ πολλὴν εὐσυνειδησίαν. Εἰς τὴν πρῶτην συναυλίαν ἔπαιξαν τὴν 15ην σονάταν τοῦ Μότσαρτ καὶ μίαν σονάταν τοῦ Φωρὲ πρῶτην φορὰν ἐκτελουμένην εἰς Ἀθήνας. Εἰς τὴν δευτέραν καὶ ἰδίως εἰς τὸ δυσκολώτατον Allegro vivace ὁ κ. Μπουστιντοῦ ἀνεδείχθη ἱκανώτατος δεξιότηχης. Ἡ συμπράτ-σα δεσπ. Γεωργᾶ ἐτραγούδησε μὲ τὴν τεχνικὴν φω-νὴν της τὰς Chansons Grises τοῦ Hahn ἐμπνευσμέ-νας ἀπὸ τὰ ποιήματα τοῦ Πῶλ Βερλαίν.

Κατὰ τὴν δευτέραν ἐμφάνισίν των, εἰς ἣν συνέπραξε καὶ ἡ δεσ. Περπινιά, ἔπαιξαν δύο συνάτας, τοῦ Μπράμς εἰς σὸλ μεῖζον καὶ τοῦ Φράγκ εἰς λα μεῖζον. Εἰς τὴν δευτέραν, ἥτις καὶ ἐπαίχθη πολὺ καλὰ, ἤρσεν ἐξαι-ρετικῶς ὁ κ. Μπουστιντοῦ εἰς τὸ recitativo-fantasia, ἐκτελεσθὲν μὲ πολλὴν θερμότητα. Ἡ δεσποινὶς Πανᾶ διεκρίθη διὰ τὸν μηχανισμόν τοῦ παιξίματός της καὶ τὴν πλήρη ἀντίληψιν τοῦ ἐκτελουμένου ἔργου. Ἡ δ. Περπινιά μὲ τὴν γυμνασμένην, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀσθενὴ φωνήν της ἐτραγούδησε τὴν «Ἀπαγωγὴν ἐκ τοῦ χαρε-μίου» καὶ τὸν «Μαγευμένον αὐλόν».

(Ἐλλείπει χώρου, ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον τεύχος ἡ ἐπίλοιπος μουσικὴ κίνησις).